

AZ EGYIK AZ ÉLETÉT ADNÁ A MÁSIKÉRT.
A MÁSIK ÖLNE ÉRTE.

ELVÁLASZT A SORS

AZ ÁRNYAK ÉS JELEK FOLYTATÁSA

A BEAVATOTT-SOROZAT BESTSELLER SZERZŐJE

VERONICA
ROTH

CICERÓ

PROLÓGUS | EIJEH

- MIÉRT FÉLÜNK ENNYIRE? – tesszük fel a kérdést magunknak.
- Azért jön, hogy megöljön – feleljük.

Egykor megrémített ez az érzés, hogy egyszerre két testben létezzünk. A változás óta eltelt ciklusok alatt, amióta csak áramadományaink ebben a furcsa, új hatalomban olvadtak össze, hozzászoktunk. Tudjuk, hogyan színleljünk azt, hogy egy helyett két személyben öltünk testet – bár, amikor egyedül vagyunk, sokkal szívesebben adjuk át magunkat az igazságnak: két testben lakó egyetlen lélek vagyunk.

Nem Ureken vagyunk, mint legutóbb, amikor még ismertük a helyzetünket. Sodródunk az űrben, a feketeséget csak az áramfolyó görbülő pírja töri meg.

Két cellánk közül csak az egyiknek van ablaka. Keskeny a helyiség, mindössze egy vékony matrac és egy palack víz van benne. A másik cella egy kamra, amelyben fertőtlenítőszer orrfacsaró, maró szaga terjeng. Csak az ajtó szellőzőnyílásain át szűrődik be némi fény. Az ajtó zárva van, de nem állja el teljesen a folyosói világítás útját.

Egyszerre nyújtjuk ki karunkat – az egyik rövidebb és barnább, a másik hosszú és sápadt. Az előbbi könnyebbnek érződik, a másik

ügyetlen és súlyos. Az egyik testből már távoztak a szerek, a másiktól még nem.

Az egyik szív hevesen kalapál, a másik egyenletes ritmusban ver.

– Hogy megöljön minket – mondjuk önmagunknak. – Biztosak vagyunk benne?

– Olyan biztos, mint a sors. Holtan akar minket látni.

– A sors. – Itt van valami disszonancia. Mint ahogy az ember képes egyszerre szeretni és gyűlölni valamit, úgy szeretjük és gyűlöljük mi is a sorsot, hiszünk benne és mégsem. – Milyen szót is használt az anyánk... – Két anyánk van, két apánk, két lánytestvérünk. De csak egy öcsénk. – „Fogadd el a sorsod vagy tűrd, vagy...”

– „Szenvedd el a sorsot”, mondta anyánk – válaszoljuk. – „Mert minden más csak tévképzet.”

1

Shithi. Ige. Thuvhesiül: lehet/kell/muszáj

1. FEJEZET | CYRA

LAZMET NOAVEKET, AZ APÁMAT és Shotet korábbi zsarnok urát több mint tíz évszak óta hitték halottnak. A halálát követő első zarándoklaton temetést rendeztünk, és mivel nem volt test, a régi páncélját vetettük az úrbe.

A bátyám, Ryzek, aki ennek a szállítóhajónak a gyomrában van bebörtönözve, mégis azt mondta: *Lazmet Noavek életben van.*

Anyám néha „Laz”-nak szólította apámat. Senki más nem vetemedett volna erre, csakis Ylira Noavek. – Laz – szokta mondani –, engedd el. – Ő pedig engedelmeskedett, feltéve, hogy a felesége nem parancsolt rá túl gyakran. Tisztelte őt, még ha senki mást nem is, még a tulajdon barátait sem.

Amikor anyámmal volt, apámban volt valami gyengédség, másokkal viszont... hát.

A bátyám – aki puhányként kezdte életét, és csak később kérgesedett meg annyira, hogy megkínozza a saját húst – Lazmettől tanulta, hogyan vágja ki egy ember szemét. És hogyan tárolja tartósítófolyadékban, hogy ne rohadjon el. Mielőtt teljesen felfogtam volna, mit jelentenek azok az üvegek a fegyverteremben, odajártam

megbámulni őket, ahogy magasan a fejem felett csillogtak a halvány fényben. Zöld és barna és szürke íriszek lebegtek, mint az akvárium felszínén élelemért tolongó halak.

Apám soha nem a saját két kezével vágott ki darabokat másokból. Másnak sem parancsolt ilyet. Ő az áramadományával uralta áldozatai testét, hogy saját maguk tegyék meg.

A halál nem az egyetlen büntetés, amivel valakit sújtani lehet. Rézmálmokkal is megbüntethető.

DE FOGALMAM sem volt, hol kezdjem. Az apám halálával? A hullával, amely sosem került elő? Az akadémikusos érzéssel, ami azt súgta, hogy Ryzek és én túlságosan kevés vonásban hasonlítunk, és ezért nem lehetünk rokonok?

Úgy tűnt, Akos sem akar beszélgetni. A kapitányi szék és a fal közé leterített egy pokrócot, amelyet valahol a hajón találhatott, és lefeküdtünk rá egymás mellé, kibámulva a semmibe. Áramárnyak – eleven, fájdalmas képességem bizonyítékai – tekeregtek fekete zsinórként karom körül, és az ujjaim hegyéig belesajdultam.

Nem féltém az ürességtől. Kicsinek éreztem magamat tőle. Pillantásra is alig érdemesnek, nemhogy még meg is bámuljanak. És ez vigaszt jelentett, mert oly sokszor aggódtam amiatt, hogy túl sok kárt okozok. Legalább akkor nem leszek több baj okozója, ha kicsi vagyok és magamba gubózom. Nem vágytam másra, csak ami karnyújtáson belül volt.

Akos mutatójaja a kisujjam köré kulcsolódott. Az árnyak eltűntek, amint az áramadománya semlegesítette az enyémet.

Igen, ami karnyújtáson belül van, az bőven elég nekem.

– Mondanál... valamit thuvhesiül? – kérdezte.

Felé fordítottam a fejemet. Még mindig fölfelé nézett, az ablakra, és ajkán halvány mosoly játszott. Szeplők pettyezték orrát és egyik szemhéját a szempillák tövében. Kezemet épp csak fölemelve a takaróról tétováztam egy sort – vágytam megérinteni, de egy pillanatig

fürdőzni akartam a vágyban. Aztán ujjam hegyével követtem szemöldöke vonalát, és végigcirkáltam az arcán.

– Nem vagyok kalitkában tartott madár – mondtam. – Nem csiripelek parancsszóra.

– Kérés volt, nem parancs. Még hozzá alázatos kérdés – felelte. – Esetleg kimondhatnád a teljes nevemet.

Nevettem. – A neved nagy része shotet, nem emlékszel?

– Igaz. – Szájával a kezem után kapott, és összecsattintotta a fogaikat. Meglepett nevetés gyöngyözött elő belőlem. – Amikor elkezdtél tanulni, mit volt a legnehezebb kimondani?

– A városaitok nevét, beletört a nyelvem – válaszoltam, miközben elengedte az egyik kezemet, hogy elkapja a másikat, és végül, míg a kis- és hüvelykujjamból fogva tartott, csókot nyomott a tenyerembe, ahol a bőröm megkeményedett az árapengék markolatától. Különös, hogy egy ilyen egyszerű, szívből jövő dolog, ami egy ennyire kérges részemet érte, így el tudott árasztani érzésekkel és minden idegszálamat életre keltette.

Beletörődően sóhajtottam.

– Jól van, kimondom őket. Hessa, Shissa, Osoc – soroltam. – Volt egy kancellár, aki Hessát Thuvhe szívének nevezte. Az ő családneve is Kereseth volt.

– Az egyetlen Kereseth kancellár a thuvhei történelem folyamán – tette hozzá Akos, és az arcához húzta a tenyerem. Felkönyökölt, hogy fölé hajolhassak, hajam előrehullott és keretbe zárta arcunkat. Az egyik oldalon hosszúra nőtt, bár a másikon már ezüst bőr borította a koponyámat. – Ezt én is tudom.

– Sokáig csak két sorskegyelt család élt Thuvhén – folytattam –, de az egy kivételt leszámítva a vezetés mindig a Benesiteknek jutott, már amikor a sors egyáltalán kancellárt választott. Ezt nem találod furcsának?

– Talán nem vagyunk jó vezetők.

– Talán a sors kegyes hozzád – véltem. – Talán a trón átok.

– A sors nem kegyes hozzám – mondta olyan szelíden, hogy elsőre nem is értettem, mire gondol. A sorsa – *a Kereseth család harmadik gyermeke a Noavek család szolgálatában leli halálát* – szerint elhagyja az otthonát a családomért, szolgál minket és meghal. Hogy is láthatná ezt bármi másnak, mint sorscsapásnak?

Megráztam a fejem. – Bocsáss meg, nem gondoltam...

– Cyra – szólt rám. Aztán elhallgatott, és összevonta szemöldökét. – Te most bocsánatot kértél?

– Ismerem a szavakat – vágtam vissza morcosan. – Nem vagyok teljesen faragatlan.

Nevetett.

– Attól még, hogy ismerem az essanderi szót a „szemét”-re, az nem fog helyesen hangozni a számból.

– Jól van, visszaszívom a bocsánatkérésemet. – Keményen megpöcköltem az orrát, és amikor még mindig nevetve hátrahőkölt, megkérdeztem: – Hogy mondják az essanderiek a szemetet?

Megmondta. Olyan volt, mint egy palindrom, ami előrefelé, aztán visszafelé elmondva is ugyanaz.

– Megtaláltam a gyenge pontodat – mondta. – Elég, ha olyan tudással kecsegtetek, ami neked nincs, és rögtön elvonja a figyelmedet.

Elgondolkoztam ezen.

– Gondolom, nem baj, ha ismered *egy* gyenge pontomat... ha már egyszer neked olyan sok van, amit kihasználhatok.

Kérdőn felvonta szemöldökét, mire ujjaimmal rátámadtam, és bal könyöke alá bökttem, a jobb oldalon meg a csípője fölé, aztán a jobb lába térdhajlatában húzódó ínba. Ezeket az érzékeny pontokat edzés közben térképeztem fel – ezeket nem védte eléggé, vagy a szokásosnál is jobban összegörnyedt, ha eltaláltam –, de most több gyengédséggel kötekedtem vele, mint amire képesnek tartottam magam, és ezúttal nem rándult össze, hanem kacagott.

A csípőmnél fogva magára húzott. Néhány ujja a nadrágom korca alá siklott, és a feltámadó sajtás nem volt ugyan ismerős, de nem bántam. Megtámaszkodtam a takarón Akos fejének két oldalán, és lassan leereszkedtem, hogy megcsókoljam.

Még csak néhányszor csókolóztunk, és mivel rajta kívül senkivel nem csináltam, minden alkalom még mindig felfedezészámba ment. Ezúttal a fogsor peremére találtam rá és egy nyelv hegyére; egy térdeim közé sikló térdre, és egy kéz súlyára a tarkómon, mely közelebb, tovább, gyorsabb tempóra ösztökélt. Levegőt sem vettem, sajnáltam rá az időt, ezért hamarosan belelihegtem a nyakába, amitől megint elnevette magát.

– Ezt jó jelnek veszem – mondta.

– El ne bízd magad, Kereseth.

De én sem bírtam megállni mosolygás nélkül. Lazmet – és a származásommal kapcsolatos kérdések – most nem tűntek olyan sürgetőnek. Itt biztonságban voltam a semmi közepén lebegő hajóban, Akos Keresethszel.

Aztán egy sikoly a hajó mélyéből. Akos nővére, Cisi hangjára emlékeztetett.

2. FEJEZET | CISI

TUDOM, MILYEN VÉGIGNÉZNI, AHOGY az ember családjá meghal. Végére is Cisi Kereseth vagyok.

Végignéztem, ahogy az apám elvérzik a nappalink padlóján. Végignéztem, ahogy Eijeh-t és Akost shotet katonák hurcolják el. Végignéztem, ahogy az anyám kifakul, mint egy napon hagyott szövet. Nem sok maradt, amit ne tudnék a veszteségről. Csak kifejezni nem tudom úgy, mint mások. Az áramadományom szorosán lezárja az érzelmeimet.

Ezért kicsit irigykedem, amiért Isae Benesit, Thuvhe sorskegyelt kancellárja és a barátnőm, képes gyászolni. Kimerítik az érzelmek, aztán egymáshoz érő vállal álomba zuhanunk a shotet renegát hajó konyhájában.

Amikor felébredek, fáj a hátam attól, hogy olyan sokáig támaszkodtam görnyedten a falnak. Fölkelek, jobbra-balra hajladozom, és szemügyre veszem a barátnőmet.

Isae rossz bőrben van, ami, gondolom, érthető, hiszen az ikertestvére, Ori tegnap halt meg egy vérére szomjazó, kántáló shotetekkel teli arénában.

Érzésre sincsen rendben, az őt körülvevő szövedék ragacsos, mint az ember foga, ha már régen mosta. Tekintete ide-oda cikázik a helyiségben, végigtáncol az arcomon és a testemen, de nem olyan módon, hogy pirulásra késztesen. Megpróbálom lecsillapítani az áramadományommal, a simaság érzetét küldöm felé, mintha selyemfonalat göngyölnék le egy gombolyagról. Nem látom, hogy bármi haszna volna.

Az áramadományom furcsa dolog. Azt nem tudhatom, hogyan érez igazából, de érzem, mintha szövedék lepné el a levegőt. Az érzéseit sem tudom befolyásolni, de sugallhatok neki dolgokat. Néha több próbálkozásra van szükség vagy új megközelítésre. Ezért selyem helyett, aminek semmi hatása nem volt, nehéz, hullámozó vízzel próbálkozom.

Kudarac. Túlságosan feszült. Néha, amikor egy ember érzelmei túl intenzívek, nehezen tudok csak hatni rá.

– Cisi, meg lehet bíznom benned?

Fura szó thuvhesiül a *lehet*. Egy szóba gyúrva a *lehet*, a *kell* és a *muszáj*, és csak a szövegkörnyezetből deríthető ki a valódi jelentése. Néha félreértésekhez vezet, talán ezért is mondják a külvilágiak a nyelvünkre, hogy „sikamlós”. Meg azért, mert a külvilágiak lusták.

Így hát amikor Isae Benesit az anyanyelvemen kérdezi, meg lehet-e bízni bennem, nem igazán tudom, hogyan érti. De akárhogyan is, csak egy válasz létezik.

– Hát persze.

– Komolyan beszélek, Cisi – mondja azon a mély hangján, amit ilyenkor használ. Szeretem ezt a hangot, ahogyan a fejemben vibrál. – Meg kell tennem valamit, és szeretném, ha velem jönnél, de félek, hogy te nem...

– Isae – vágok közbe. – Itt vagyok melletted, akármire is van szükséged. – Gyengéden megérintem a vállát. – Rendben?

Bólint.

Kivezet a konyhából, igyekszem nem rálépni egyik késre sem. Miután bezárkózott ide, kirántotta az összes fiókot, és mindent összetört, ami a keze ügyébe került. A padlót szövetcafatok, üvegszilánkok, repedt műanyagok és összegöngyölt gézek borítják. Nincs mit a szemére hánynom.

Az áramadományom megakadályozza, hogy olyasmit tegyek vagy mondjak, amiről tudom, hogy kényelmetlenséget okozna másoknak. Vagyis, miután az apám meghalt, csak magányomban sírhattam. Hónapokig szinte semmit nem bírtam mondani az anyámnak. Ezért, ha képes lettem volna tönkretenni a konyhát úgy, mint Isae, megtettem volna.

Némán követem. Elmegyünk Ori teste mellett. Egy lepedővel terítették le, takarosán betűrve kétoldalt, így csak a válla lejtése, az orra és az álla dudora látszik. Csak a jelzése annak, ki volt. Isae itt megáll, élesen beszívja a levegőt. Most még szemcsésebb érzést kelt, mint korábban: mintha homokszemek karistolnák a bőrömet. Tudom, hogy nem bírom lecsillapítani, de túlságosan aggódom érte, hogy meg se próbáljam.

Fuvallatnyi tollfűbóbitákat és kemény, simára csiszolt fát küldök felé. Meleg olajat és legömbölyített fémet. Semmi nem működik. Frustrált vagyok és haragszom rá. Miért nem tudok tenni *semmit*, amivel segíthetnék neki?

Egy pillanatra megfordul a fejemben, hogy segítséget kérhetnék. Akos és Cyra a navigációs fedélzeten van, a közelben. Anya valahol lent. Még Akos és Cyra renegát barátja, Teka is itt fekszik a padüléseken, mögötte szétterül fehéresszőke haja. De képtelen vagyok odakiáltani nekik. Először is, nem megy – nem zaklathatok fel senkit tudatosan, hála az adomány-átkomnak –, másfelől viszont az ösztönöm azt súgja, jobb, ha elnyerem Isae bizalmát.

Isae levezet minket az alsó fedélzetre, ahol két raktárkamra és egy fürdőszoba található. Az újrahasznosított víz fröcsköléséből tudom,

hogy anyám a fürdőben van. Az egyik kamrában – amelyiknek van ablaka, erről gondoskodtam – a másik testvérem, Eijeh van. Fájt viszontlátnom ilyen sok idővel az elrablása után; nagyon kicsinek tűnt Ryzek Noavek sápadt oszloptermete mellett. Az ember azt hinné, ahogy az emberek idősödnek, egyre erősebbek, kövérebbek lesznek. Nem így Eijeh.

A másik raktárkamrába – ahol rendszeren a takarítóeszközöket tárolják – Ryzek Noavek van bezárva. Már attól remegni kezdek, hogy tudom, közelemben a férfi, aki kiadta a parancsot a fivéreim elrablására és az apám megölésére. Isae megáll a két ajtó között, és ekkor rádöbbenek, hogy be fog menni az egyik szobába. Nem akarom, hogy Eijeh-éba menjen.

Tudom, hogy gyakorlatilag ő ölte meg Orit. Vagyis ő fogta a kést. De ismerem a bátyámat. Egy légynek sem tudna ártani, nemhogy a legjobb gyermeki barátjának. Kell, hogy legyen más magyarázat arra, ami történt. Biztosan Ryzek a hibás.

– Isae – szólalok meg. – Mit...

Három ujját az ajkához érinti, csöndre int.

Pont a két kamra között áll. Az őt körülvevő enyhe zizegésből ítélve valamit épp eldönt. Elővesz egy kulcsot a zsebéből – bizonyára Tekától emelte el, amikor kiment, hogy ellenőrizze, tényleg a Nagygyűlés Központja felé tartunk-e –, és Ryzek cellájának zárjába illeszti. A keze után nyúlok.

– Veszélyes – figyelmeztetem.

– Elbánok vele – feleli. Aztán a tekintete ellágyul. – Nem fogom hagyni, hogy bántson téged, megígérem.

Elengedem. Egy részem éhezik arra, hogy lássa Ryzeket, végre találkozzon a szörnyeteggel.

Isae kinyitja az ajtót. Ryzek a hátsó falnak dőlve ül, inge ujját feltűrve, kinyújtott lábbal. Lábujjai hosszúak és soványak, bokája karcsú. Pislogva meredek rá. A szadista diktátorok lába tűnhet sebezhetőnek?

Ha Isae érez is félelmet, nem mutatja ki. Kezét összekulcsolja maga előtt, fejét felszegi.

– Húha – mondja Ryzek, és végigfuttatja nyelve hegyét fogosrán. – Az ikrek közti hasonlóság mindig megdöbönt. Kiköpött úgy nézel ki, mint Orieve Benesit. Persze a hegeket leszámítva. Milyen régiek?

– Két évszakosak – válaszol Isae mereven.

Beszél hozzá. Beszél Ryzek Noavekkel, az esküdt ellenségemmel, az ikerhúga elrablójával, akinek karját kívül gyilokjelek hosszú tetoválásai borítják.

– Akkor még halványodni fognak – mondja a férfi. – Kár. Bájos formát adnak ki.

– Igen, igazi mestermű vagyok – jegyzi meg Isae. – A művész pedig egy shotet húskukac volt, amelyik épp abbahagyta a turkálást a szemétdombon.

Rámeredek. Még soha nem hallottam ilyen gyűlölettel beszélni a shotetekről. Ez nem vall rá.

Az emberek „húskukacnak” nevezik a shoteteket, amikor a legszörnyűbb sértést keresik. A húskukacok szürke, vonagló lények, amelyek belülről rágják szét az élőket. Paraziták, amelyeket majdnem kiirtott már az othyri gyógyászat.

– Á. – Ryzek szélesebben mosolyog, arcán gödröcske jelenik meg. Valami van ebben a gesztusban, ami életre kelt egy emléket. Talán valami, amin Cyrával osztozik, bár első pillantásra nem hasonlítanak cseppet sem. – Tehát ez az ellenszenv, amivel a népem iránt viseltetsz, nem egyszerűen a véredben van.

– Nem. – Isae leguggol, és a térdére könyököl. Kecsesnek, ki mértnek látszik, de aggódom érte. Magas és karcsú, közel sem olyan erős, mint Ryzek, aki minden vékonysága ellenére nagydarab. Elég egy rossz mozdulat, és máris rá tudja vetni magát, akkor pedig mit tehetnék, hogy megállítsam? Sikítsak?

– Gondolom, te sokat tudsz a hegekről – biccent Isae a férfi karja felé. – A húgom életét is megjelöled majd?

Ryzek alkarjának belső, puhább, sápadtabb oldalán nincsenek hegek – a külső felén kezdődnek és haladnak feljebb sorról sorra. Nem csak egy sor húzódik ott.

– Miért, csak nem hoztál nekem kést és tintát?

Isae összepréseli ajkát. Az egy pillanattal korábbi dörzspapír-érzést törött kő recés pereme váltja fel. Ösztönösen az ajtónak vetem a hátamat, és megkeresem magam mögött a kilincset.

– Máskor is a sajátodnak követeled azokat a gyilkosságokat, amiket nem te követsz el? – kérdezte Isae. – Mert tudtommal nem te voltál ott az emelvényen a késsel.

Ryzek szeme megcsillan.

– Kíváncsi vagyok, öltél-e már egyáltalán vagy az összes munkát másokkal végeztetted el? – Isae félrebillenti a fejét. – Másokkal, akiknek, veled ellentétben, volt vér a pucájukban.

Ez shotet sértés. Egy thuvhesi észre sem venné, hogy sértőt mondott. Ryzek azonban elérti, és tekintete Isae szemébe fúródik.

– Kereseth kisasszony – mondja fel sem pillantva rám. – Nagyon hasonlítasz az idősebbik öcsédre. – Ekkor méricskélőn felém villan a tekintete. – Nem vagy kíváncsi, mi lett belőle?

Szeretnék hűvösen válaszolni, mintha Ryzek semmit nem jelentene nekem. Szeretném erővel viszonzni a pillantását. Ezernyi bosszú képe támad fel bennem, mint a csendvirágok a Virágzás idején.

Szóra nyitom a szám, de semmit nem bírok kipréselni.

Jól van, gondolom, és gyöngyözve szabadjára engedem áramadományomat, mintha csak tapsolnék. Már rég rájöttem, hogy nem mindenki képes úgy uralni az áramadományát, mint én. Már csak azt kívánom, bárcsak azt a részemet is irányítani tudnám, amelyik visszatart attól, hogy kimondjam, amit akarok.

Látom, hogyan lazul el, amikor az adományom elkapja. Isaera nincs hatással – legalábbis, ahogy látom –, de az ő nyelvét talán megoldja. Akármit tervez Isae, úgy tűnik, szüksége van arra, hogy előbb Ryzek beszéljen.

– Apám, a nagy Lazmet Noavek megtanította, hogy az emberek is olyanok lehetnek, mint a pengék, ha megtanulod forgatni őket, de a legjobb fegyvered te magad vagy – mondja Ryzek. – Ezt jól a szívembe véstem. Némelyik halált, amire parancsot adtam, mások osztották ki, kancellár, de nyugodj meg, azok a halálok is az enyémem.

Előregörnyed, két kezét térdei közé rejti. Ő és Isae egészen közel vannak egymáshoz.

– A karomra vésem a húgod életét – jelenti ki. – Szép trófea lesz a gyűjteményembe.

Ori. Emlékszem, milyen teát ivott reggel (harvakérget, ami energizál és segíti a tiszta gondolkodást) és mennyire utálta, hogy csorba az elülső foga. Aztán hallom a shotetek kántálását: *haljon meg, haljon meg, haljon meg!*

– Ez rávilágít egyre s másra – bólint Isae.

Kezét nyújtja Ryzeknek. A férfi furcsálló pillantást vet rá, és nem csoda – miféle ember akar kezet rázni azzal, aki az imént vallotta be, hogy parancsba adta a húga meggyilkolását? És még *büszke* is rá?

– Különös vagy – hüledezik. – Nem nagyon szerethetted a nővéredet, ha most jobbot nyújtasz nekem.

Látom, hogy Isae másik, ökölbe szorított kezén megfeszül a bőr. Szétnyitja ujjait, és a csizmája felé nyúl.

Ryzek megfogja a felajánlott kezet, aztán tágra nyílt szemmel megdermed.

– Épp ellenkezőleg, mindenkinél jobban szerettem – mondja Isae. Erősen megszorítja Ryzek kezét, körmei belevájnak a bőrébe. És közben bal keze tovább mozdul a csizmája felé.

Túlságosan döbönt vagyok, hogy időben közbeléphessek. Bal kezével előhúz egy kést a csizmájából, ahol a lábszárára volt szíjazva. A jobbal pedig előrerántja Ryzeket. Kés és férfi találkoznak, Isae beljebb nyomja a pengét, és a hörgő nyögés visszarepít a nappalimba, a kamaszkoromba – a vérhez, amit zokogva mostam fel a padlóról.

Ryzek vérezve előrebukik.

A kilincsre csapok, és kibotladozom a folyosóra. Jajgatva sírok, a falakat verem; nem, nem teszem, az áramadományom nem hagyja.

Végül egyetlen, erőtlen sikolyt engedélyez nekem.